

Swi

Generals

of its own kind

Editors-in-Chief

Adam Cohen

Alex Franco

Layout Editor

Stephanie Smith

Cover Design

Will Anderson

Faculty Adviser

Eric Trudel

Sui Generis

Spring 2012

Special Thanks to the Division of Language & Literature:

Its faculty, tutors, students, and staff.

Sui Generis is a journal that seeks to represent work in translation and multilingual poetry, fiction, and non-fiction within the Bard College community. It appears annually in the spring.

Contact: suigener@bard.edu

Printing by Tri-State Litho

Bard College
Annandale-on-Hudson, New York

Table of Translated Works

English

Translation into Arabic (العربية):	
“Perpetual Peace,” Immanuel Kant.....	8
“إلى السلام الأبدى” trans. Daniel Perlman.....	9

Français • French

Extrait du <i>Sermon sur l'intégrité de la pénitence</i> , Jacques-Bénigne Bossuet.....	10
Excerpt from <i>Sermon on the Integral Nature of Penance</i> , trans. Matthew Christian.....	12
<i>Vers pour les lieux</i> , Arthur Rimbaud.....	14
<i>Verses for Places</i> , trans. Alex Franco.....	15
<i>Lines for those places</i> , trans. Doireann Herold.....	15
<i>Rhymes for Johns</i> , trans. Christian Letourneau.....	15
<i>Ballad of the Bowl</i> , trans. Wendy Lotterman.....	16
<i>Lines for Latrines</i> , trans. Wyatt Mason.....	16
<i>Ode to the Outhouse</i> , trans. Jackson Smith.....	16
“La Honte,” <i>L'Être et le néant</i> , Jean-Paul Sartre.....	17
“Shame,” <i>Being and Nothingness</i> , trans. Allegra Rosenbaum.....	18

Deutsch • German

<i>Was gesagt werden muss</i> , Günter Grass.....	19
<i>What Must Be Said</i> , trans. Cameron Seglias and Mariam Amirejibi-Mullen.....	21

עברית • Hebrew

הנסיך הקטן, Yonatan Geffen.....	24
<i>The Little Prince</i> , trans. Adam Cohen.....	25

Italiano • Italian

<i>L'inverno</i> , Christopher Carroll.....	26
<i>Winter</i> , trans. Christopher Carroll.....	27
<i>Rumore di acque</i> , Marco Martinelli.....	28
<i>Waters Noise</i> , trans. Adam Cohen.....	31

日本語 • Japanese

<i>afterdark</i> , Murakami Haruki.....	34
Translation into English:	
<i>afterdark</i> , trans. David Adam Nagy.....	38
Translation into Hungarian (Magyar):	
<i>afterdark – hajnal el őit, éjfélt után</i> , trans. Nagy Dávid Ádám.....	43

Русский • Russian

<i>Отговорила роща золотая...</i> , Sergei Esenin.....	48
<i>The golden birch grove is silent</i> , trans. Michael Gluck.....	49
<i>Поле усеянное костями...</i> , Nikolai Klyuev.....	50
<i>Field strewn with bones</i> , trans. Michael Gluck.....	51

Español • Spanish

<i>Contra Jaime Gil Biedma</i> , Jaime Gil Biedma.....	52
<i>Contra Jaime Gil Biedma</i> , trans. Parker Hatley.....	54
<i>Hace días</i> , Loretta López.....	56
<i>It's Been Days</i> , trans. Nick Schiff.....	57

Svenska • Swedish

<i>Ja visst gör det ont</i> , Karin Boye.....	58
<i>Of course it hurts</i> , trans. Anna Gors.....	59
<i>Mitt Hjärta Blöder</i> , Veronica Sandra Karin Maggio.....	60
<i>My Heart Bleeds</i> , trans. Adam Cohen.....	61

Table of Original Works

中文 • Chinese

<i>雪夜山宴</i> , Xuanbo Dong.....	64
<i>念奴嬌</i> , Xuanbo Dong.....	65

Dansk • Danish

<i>Vinteren</i> , Adam Cohen.....	66
-----------------------------------	----

Nederlands • Dutch

<i>Alleen Zijn</i> , Adam Cohen.....	67
--------------------------------------	----

Français • French

<i>Les larmes de la paix</i> , Xuanbo Dong.....	68
<i>Le vieux musicien</i> , Xuanbo Dong.....	69
<i>Pensée</i> , Alex Franco.....	70

Deutsch • German

<i>Am Aubuckel</i> , Maya MacLaughlin.....	71
--	----

Italiano • Italian

<i>L'inverno</i> , Christopher Carroll.....	73
<i>Un Monologo</i> , Maya MacLaughlin.....	74

Norsk • Norwegian

<i>Jeg elsker ham</i> , Adam Cohen.....	75
---	----

Español • Spanish

<i>Hace días</i> , Loretta López.....	76
<i>Andalucía</i> , Ariana Perez-Castells.....	77

Translations

“Perpetual Peace”
[Immanuel Kant]

We can leave open the question whether this satirical caption to the picture of a graveyard, which was painted on the sign of a Dutch innkeeper, applies to *human beings* in general, or specifically to the heads of state, who can never get enough of war, or even just to philosophers who dream the sweet dream of perpetual peace. The author of this essay shall, however, stipulate one condition: since the practical politician tends to look disdainfully upon the political theorist as a mere academic, whose impractical ideas present no danger to the state (since, in the eyes of the politician, the state must be based on principles derived from experience), and who may show his hand without the *worldly* statesman needing to pay it any heed; then in case of a conflict with a theorist, the statesman should deal with him consistently and refrain from any allegations of perceived threat to the state in whatever views that the theorist might dare set forth and publicly express. With this *clausula salvatoria* the author of this essay is hereby invoking the proper form to protect himself from any malicious interpretation.

Editors' Note: To be included in time for publication, this translation into Arabic remains unedited.

“إلى السلام الأبدى”

[trans. Daniel Perlman]

يمكننا أن نسمح السؤال ما إذا يطبق هذا الشرح الهجوي لصورة المقبرة التي تلون في أعلومة صاحب الفندق الهولاندي على إنسان عموماً أو على رؤساء الدولة خاصة الذين لا يتعبون من الحرب، أو حتى على الفلاسفة فقط الذين يحلمون عن السلام الأبدى الحلو. ولكن سيطلب كاتب المقال شرط واحد: لأن ينظر السياسي الواقعي إلى منظر السياسية بتحقيق أكاديمية فقط الذي لا تقدم افكاره المتعبة أي تهديد إلى الدولة (لأن في رأي السياسي من اللازم للدولة أن تستمد مبادئها من التجزبة) والذي يستطيع أن يعرض على يده بدون حاجة السياسي معه وأن يمتنع من يعتدو أن هناك مظهر تهديدات للدولة في أي وجهات نظر يعبر المنظر عنها بشجاعة وعلنا. بهذه المحاذرة كاتب المقال يستشهد الشكل المناسب لإحتمانه من أي ترجمة خبيثة.

Extrait du *Sermon sur l'intégrité de la pénitence*
[Jacques-Bénigne Bossuet]

Dans ce sermon Bossuet essaye de distinguer la pénitence incomplète (donc imparfaite) de la pénitence intégrale, et prêche les vertus de cette dernière.

Le grand pape saint Grégoire nous en donnera l'ouverture [à ce sujet] par une excellente doctrine, dans la troisième partie de son *Pastoral*. Il remarque judicieusement, à son ordinaire, que, comme Dieu, dans la profondeur de ses miséricordes, laisse quelquefois dans ses serviteurs des désirs imparfaits du mal, pour les enraciner dans l'humilité, aussi l'ennemi de notre salut, dans la profondeur de ses malices, laisse naître souvent dans les pécheurs un amour imparfait de la justice, qui ne sert qu'à nourrir leur présomption. Voici quelque chose de bien étrange, et qui nous doit faire admirer les terribles jugements de Dieu. Ce grand Dieu, par une conduite impénétrable, permet que ses élus soient tentés, qu'ils soient attirés au mal, qu'ils chancellent même dans la droite voie, et il les affermit par leur faiblesse; et quelquefois il permet aussi que les pécheurs se sentent attirés au bien, qu'il semblent même y donner les mains, qu'ils vivent tranquilles et assurés, et, par un juste jugement, c'est leur propre assurance qui les précipite.

Qui ne tremblerait devant Dieu? Qui ne redouterait ses conseils? Par un conseil de sa miséricorde, le juste se croit pécheur, et il s'humilie; et par un conseil de sa justice, le pécheur se croit juste, et il s'enfle et il marche sans crainte, et il périt sans ressource. Ainsi le malheureux Balaam, admirant les tabernacles des justes, s'écrie comme touché de l'esprit de Dieu: « Que mon âme meure de la mort des justes! » Est-il rien de plus pieux que ce sentiment? Mais, après avoir prononcé leur mort bienheureuse, il donne, un moment après, des conseils pernicieux contre leur vie. Ce sont « les profondeurs de Satan, *altitudines Satanae* » comme les appelle saint Jean dans l'Apocalypse.

Tremblez donc, tremblez, ô pécheurs: prenez garde qu'une douleur imparfaite n'impose à vos consciences; et que, « comme il arrive souvent que les bons ressentent innocemment l'attrait du péché, auquel ils craignent d'avoir consenti, ainsi vous ne ressentiez en vous-mêmes un amour infructueux de la pénitence, auquel vous croyiez faussement vous être rendus: *Ita plerumque mali inutiliter compunguntur ad justitiam, sicut plerumque boni inutiliter tentantur ad culpam* », dit excellemment saint Grégoire.

Bossuet développe son argument en analysant les pécheurs qui, bien qu'ils aient peur du jugement de Dieu, ne font qu'une fausse pénitence « plutôt pour se délivrer des pensées qui les incommode que pour se décharger du fardeau qui les accable. »

On a dit à ces pécheurs, on leur a prêché qu'il faut regretter leurs crimes, et ils cherchent leurs regrets dans leurs livres; ils y prennent leur acte de contribution, ils tirent de leur mémoire les paroles qui le composent ou l'image des sentiments qui le forment, et ils les appliquent, pour ainsi dire, sur leur volonté, et ils pensent être contrits de leurs crimes: ils se jouent de leur conscience. Pour se rendre agréable à Dieu, il ne suffit pas, Chrétiens, de tirer, comme par machine, des actes de vertu forcés, ni des directions artificielles. La douleur de la pénitence doit naître dans le fond du cœur, et non pas être empruntée de l'esprit ni de la mémoire. Elle ne ressemble pas à ces eaux que l'on fait jouer par artifice; c'est un fleuve qui se déborde, qui arrache, qui déracine, qui noie tout ce qu'elle trouve: elle fait un saint ravage qui détruit le ravage qu'a fait le péché.

Excerpt from *Sermon on the Integral Nature of Penance*
[trans. Matthew Christian]

In the sermon, Bossuet draws a distinction between incomplete (imperfect) penance and integral (complete) penance.

To this subject the great pope Saint Gregory will provide us an point of entry in an excellent doctrine in the third part of his *Pastoral*. There he remarks judiciously, in his usual way, that just as God, in the profundity of his mercy, leaves within his servants at times some partial lust for evil, in the same way the enemy of our souls, in the depth of his malice, sows within sinners a partial love of justice, which serves only to nourish their arrogance. Witness, here, something strange indeed, something which should bring us to admire the magnificent judgments of God. This great God, inscrutably, allows his people to be tempted, to be drawn towards evil, to waver in the path of righteousness, and he strengthens them through this weakness; and at times he allows also that sinners be drawn toward goodness, that they appear even to reach out for it, that they live tranquilly and in assurance, and, through a righteous judgment, it is their own confidence which casts them down.

Who should not tremble before God? Who would not respect his counsels? Through a word of his mercy, the righteous believe themselves sinners, and are humbled; and through a word of his justice, the sinner believes himself righteous, and swells and walks without fear, and he perishes without recourse. Thus the unfortunate Balaam, admiring the tabernacles of the righteous, cries out as though touched by the spirit of God: "Let my soul die the death of the righteous!" And what could be more pious than that sentiment? Yet, after calling down a fortunate fate upon them, he utters, in the next instant, word pernicious against them. These are "the depths of Satan, *altitudines Satanae*" as the Apostle John calls them in the Apocalypse.

And so tremble, sinners, tremble: take heed that that an imperfect suffering does not steal over your consciences, and that "you do not feel within yourselves a fruitless love of penance, believing yourselves falsely given over to it, just as the righteous experience in certain moments the temptation of sin: *Ita plerumque mali inutiliter compunguntur ad justitiam, sicut plerumque boni inutiliter tentantur ad culpam*, in Saint Gregory's exemplary phrasing.

Bossuet continues his argument through an analysis of those sinners who, despite their fear of God's judgment, undertake only false penance "to free themselves of their nagging thoughts rather than to liberate themselves from their crushing burden (of sin)."

It has been preached to these sinners that they must regret their crimes, yet they seek out their regrets within books; it is there that they find their acts of contrition, and they draw up from memory the words and images to craft their contrition, which they paste, as it were, onto and over the surface of their own will, and they think themselves contrite for their crimes: they make light of their consciences. To render oneself pleasing to God, Christians, it does not suffice to run off, as though by machine, acts of forced virtue, nor to follow artificial intentions. The suffering of penitence must be born in the depth of the heart, never borrowed from the mind or memory. And this suffering bears no resemblance to the waters of a fountain made to dance through trickery; but is instead an overflowing river, a river that sweeps away, that uproots, that drowns all in its path: it brings a godly devastation, which shall blot out even the devastation wrought by sin.

Vers pour les lieux
[Arthur Rimbaud]

De ce siège si mal tourné
Qu'il fait s'embrouiller nos entrailles,
Le trou dut être maçonné
Par de véritables canailles.

Following is a list of translations completed by Wyatt Mason's Translation class. Over the semester, the class has examined and translated the entirety of Une Saison en Enfer, working closely with various techniques. This is their exploration of a quatrain written by Rimbaud.

Verses for Places
[trans. Alex Franco]

Crappy Seat
Crappy Time
Crappy Hole
Clamp it Shut

Lines for those places
[trans. Doireann Herold]

From this ugly and worthless seat
That twists and tangles our insides,
Its hole must have been made up neat
By those that the devil misguides

Rhymes for Johns
[trans. Christian Letourneau]

I sit here on this plastered pot
(one way or another)
my guts all crammed up into knots.
(everyone gets bugged)

Ballad of the Bowl

[trans. Wendy Lotterman]

Of this unkindly seat
 With my guts all in knots;
 The terrible feat
 Of veritable snots.

Lines for Latrines

[trans. Wyatt Mason]

This seat is a pain in the butt
 It binds my bowels in a knot;
 Its hole should be concreted shut
 By the scum who frequent this spot.

Ode to the Outhouse

[trans. Jackson Smith]

Oh this stall is so indecent
 It makes a mess of our bowels,
 Its hole should be filled with cement
 By some good-for-nothing scoundrels.

“La Honte,” L’Être et le néant

[Jean-Paul Sartre]

Regardons-y mieux. Est-ce que ce qui s'est révélé comme erreur c'est mon être-objectif pour autrui ? En aucune façon. L'existence d'autrui est si loin d'être mise en doute que cette fausse alerte peut très bien avoir pour conséquence de me faire renoncer à mon entreprise. Si je persévère au contraire, je sentirai mon cœur battre et j'épierai le moindre bruit, le moindre craquement des marches de l'escalier. Loin qu'autrui ait disparu avec ma première alerte, il est partout à présent, en dessous de moi, au-dessus de moi, dans les chambres voisines et je continue à sentir profondément mon être-pour-autrui ; il se peut même que ma honte ne disparaisse pas : c'est le rouge au front, à présent, que je me penche vers la serrure, je ne cesse plus d'éprouver mon être-pour-autrui ; mes possibilités ne cessent pas de "mourir", ni les distances de se déplier vers moi à partir de l'escalier où quelqu'un "pourrait" être, à partir de ce coin sombre où une présence humaine "pourrait" se cacher. Mieux encore, si je tressaille au moindre bruit, si chaque craquement m'annonce un regard, c'est que je suis déjà en état d'être-regardé. Qu'est-ce donc, en bref, qui est apparu mensongèrement et qui s'est détruit de soi lors de la fausse alerte ? Ce n'est pas autrui-sujet, ni sa présence à moi : c'est la facticité d'autrui, c'est-à-dire la liaison contingente d'autrui à un être-objet dans mon monde. Ainsi, ce qui est douteux, ce n'est pas autrui lui-même, c'est l'être-là d'autrui ; c'est-à-dire cet événement historique et concret que nous pensons exprimer par les mots : "Il y a quelqu'un dans cette chambre."

"Shame," Being and Nothingness
[trans. Allegra Rosenbaum]

Let's look at this in a better light. Did my being-objective for the other happen to be my mistake? Absolutely not. The existence of others is so believable that this false alarm can very well have me give up my business as a consequence. On the contrary, if I continue, I will feel my heart beat and I will spy the smallest noise, the smallest creak in the steps of the staircase. Not that the other has disappeared with my first alarm, he is actually everywhere now, under me, over me, in neighboring rooms, and I continue to profoundly feel my being-for-others; it may also be that my shame does not disappear, it is my blush, currently, with which I bend towards the keyhole, I do not stop anymore to prove my being-for-itself: the gaps open out from the stairway near me where someone "could" be, from this corner where a human "could" hide here, my opportunities "pass away." Better yet, if I shiver to the smallest sound, if each creak announces a look, it is that I am already in a state of being looked at. What then, in short, who appeared misleadingly and who ruined himself alone at the moment of false alarm? It is not the other-subject, nor their presence to me: it is the reality of others, which is to say the contingent connection of others to have reason in my world. Thus, what is doubtful is not others themselves, but it is the existence of others; that is to say that this historical and concrete event that we think to express with the words "there is someone else in this room."

Was gesagt werden muss
[Günter Grass]

Warum schweige ich, verschweige zu lange,
was offensichtlich ist und in Planspielen
geübt wurde, an deren Ende als Überlebende
wir allenfalls Fußnoten sind.

Es ist das behauptete Recht auf den Erstschlag,
der das von einem Maulhelden unterjochte
und zum organisierten Jubel gelenkte
iranische Volk auslöschen könnte,
weil in dessen Machtbereich der Bau
einer Atombombe vermutet wird.

Doch warum untersage ich mir,
jenes andere Land beim Namen zu nennen,
in dem seit Jahren - wenn auch geheimgehalten -
ein wachsend nukleares Potential verfügbar
aber außer Kontrolle, weil keiner Prüfung
zugänglich ist?

Das allgemeine Verschweigen dieses Tatbestandes,
dem sich mein Schweigen untergeordnet hat,
empfinde ich als belastende Lüge
und Zwang, der Strafe in Aussicht stellt,
sobald er mißachtet wird;
das Verdikt "Antisemitismus" ist geläufig.

Jetzt aber, weil aus meinem Land,
das von ureigenen Verbrechen,
die ohne Vergleich sind,
Mal um Mal eingeholt und zur Rede gestellt wird,
wiederum und rein geschäftsmäßig, wenn auch
mit flinker Lippe als Wiedergutmachung deklariert,
ein weiteres U-Boot nach Israel
geliefert werden soll, dessen Spezialität
darin besteht, allesvernichtende Sprengköpfe
dorthin lenken zu können, wo die Existenz
einer einzigen Atombombe unbewiesen ist,

doch als Befürchtung von Beweiskraft sein will,
sage ich, was gesagt werden muß.

Warum aber schwieg ich bislang?
Weil ich meinte, meine Herkunft,
die von nie zu tilgendem Makel behaftet ist,
verbiete, diese Tatsache als ausgesprochene Wahrheit
dem Land Israel, dem ich verbunden bin
und bleiben will, zuzumuten.

Warum sage ich jetzt erst,
gealtert und mit letzter Tinte:
Die Atommacht Israel gefährdet
den ohnehin brüchigen Weltfrieden?
Weil gesagt werden muß,
was schon morgen zu spät sein könnte;
auch weil wir - als Deutsche belastet genug -
Zulieferer eines Verbrechens werden könnten,
das voraussehbar ist, weshalb unsere Mitschuld
durch keine der üblichen Ausreden
zu tilgen wäre.

Und zugegeben: ich schweige nicht mehr,
weil ich der Heuchelei des Westens
überdrüssig bin; zudem ist zu hoffen,
es mögen sich viele vom Schweigen befreien,
den Verursacher der erkennbaren Gefahr
zum Verzicht auf Gewalt auffordern und
gleichfalls darauf bestehen,
daß eine unbehinderte und permanente Kontrolle
des israelischen atomaren Potentials
und der iranischen Atomanlagen
durch eine internationale Instanz
von den Regierungen beider Länder zugelassen wird.

Nur so ist allen, den Israelis und Palästinensern,
mehr noch, allen Menschen, die in dieser
vom Wahn okkupierten Region
dicht bei dicht verfeindet leben
und letztlich auch uns zu helfen.

Günter Grass's recent poem, "Was gesagt werden muss," was published by two German newspapers and created much controversy, not only in German-Jewish relations, but also internationally. Our hope, in providing a translation for the reader of English, is simply to help understand why this was the case. As translators, we take no sides in this discussion and do not attempt to evaluate any literary merit that the poem might have. We have attempted to follow Grass's thoughts based on content, form and tone, in order to, on the one hand, maintain its implications in our English translation and, on the other hand, to prevent implications that the original text does not contain.

C.S. & M.A.M.

What Must Be Said

[trans. Cameron Seglias and Mariam Amirejibi-Mullen]

Why do I remain silent, so long concealing
what is obvious and rehearsed through its simulation,
at whose ends, we as survivors
are footnotes at best.

It is the asserted privilege to the first strike
that could annihilate the Iranian people,
subjugated by a loud-mouth
and controlled through organized jubilation,
since it is assumed that within their borders
they have the means to create an atomic bomb.

Why then do I stop myself
from calling that other country by name,
whose nuclear potential—even if kept secret—
has been growing for years,
but since it has not been available to inspection,
has been beyond control?

The universal concealment of these facts,
which my silence was subordinated to,

I perceive as an incriminating lie
and compulsion, punishment is held before me
as much as it cannot be contradicted;
the verdict “anti-Semitism” is familiar.

But now, because of the country I come from
with its inherent
and incomparable crime
that catches up with it time after time,
dealt with as a gesture of duty, if also
declared with eloquence as a reparation
that an additional submarine should be delivered
to Israel, whose specialty
consists in all-destroying warheads
which can be aimed in that direction where the existence
of a single atomic bomb is unproven,
as if fear should be evidence enough,
I say what must be said.

But why then was I silent until now?
Because I felt that my origin, afflicted by stains
that cannot be wiped away,
forbids this fact as an apparent truth to be told to Israel,
to which I am connected,
and wish to remain connected.

Why am I saying this only now,
in old age and with my last ink:
Israel’s nuclear capability endangers
the already fragile world peace?
Because it might be too late tomorrow
to say that which must be said;
since we—as Germans already burdened enough—
could be accomplices to a foreseeable crime,
which is why our complicity
could not be wiped away
through any ordinary excuses.

To confess additionally: I am no longer silent
because I am fed up
with the hypocrisy of the West; moreover, it is hoped for
that many will free themselves from silence,
summon the initiator of the perceivable danger
to abandon violence
and likewise to demand it,
that an unrestricted and ongoing control
of the Israeli nuclear potential
and the Iranian nuclear plants
through international intervention
is to be allowed by the governments of both countries.

Only in this way, the Israelis and Palestinians,
and even more people, all of those who live
nightmarishly and cheek by jaw
amongst their enemies in this occupied region,
and lastly we, can be helped.

הנסיך הקטן
[Yonatan Geffen]

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
וליבו הקטן קפא כקרח

ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך

והיה אם יופיע שם ילד אחד
שפניו שוחקות ושיער לו זהב
תדעו שזה הוא, והושיטו לו יד
ולטפו את אבק המדבר מעיניו

ואז תעשו עימי חסד קטן
כיתבו נא מהר לכל אימותינו
שירווח להן קצת ויפוג צערן
הנסיך הקטן חזר אלינו

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
וליבו הקטן קפא כקרח

פגשתי אותו בלב המדבר

The Little Prince
[trans. Adam Cohen]

I met him in the heart of the desert
How beautiful did that sunset seem to a lonely heart
On a piece of paper I drew for him a tree and a lamb
And in exchange he promised me that he would one day return

That Little Prince from a far away planet
Will never again see that lamb eating flowers
And all his roses are thorns by now
As his tiny heart froze up like ice

And if you should ever happen to end up here
You should know that it was here that he silently landed
And the noise of his descent was never heard
Because of the soft sand of that desert

And if a child should ever appear one day here
With a radiant smile and golden hair
You will know that it his him, so please shake his hand
And wipe away the desert dust from his eyes

So please do me this little favor
Write to all of our mothers
So that their worries may soon end
For our Little Prince has returned to us

That Little Prince from a far away planet
Will never again see that lamb eating flowers
And all his roses are thorns by now
As his tiny heart frozen like ice

I met him in the heart of the desert

L'inverno

[Christopher Carroll]

Mi manca l'inverno in New Hampshire.
Mi manca la frizzante, pulita aria diversa da tutte le altre.
Mi manca la intorpidita fredda e oppressiva quiete.
Mi manca il silenzio più forte della mia vita. Il rumore di niente.

Mi manca sentire solo la voce di un gufo,
lo scricchiolio della neve,
la musica del mio fiato.
Il mondo, così quieto il rumore dei miei piedi reverberi.

Mi manca la luce della luna,
come la luce del sole.
Sono sicuro perché
il mondo è tranquillo e nessuno osa disturbarlo.

Mi manca questo inverno.

Forse ritornerò

Winter

[trans. Christopher Carroll]

I miss winter in New Hampshire
I miss the crisp, pure air, different from that of anywhere else
I miss the numbing cold and oppressive silence
I miss the loudest silence of my life. The sound of nothing.

I miss hearing just the call of an owl
the crunch of the snow
the music of my breath
the world so quiet that the sound of my footsteps reverberates.

I miss the light of the moon
like that of the sun.
I am safe because
the world is calm, and nothing dares to disturb it.

I miss this winter.

Maybe I will return.

Rumore di acque
[Marco Martinelli]

A quei tempi
Insomma il barcone
La motovedetta
E il peschereccio
Tutti e tre in un fazzoletto d'acqua
Tre caravelle messe lì dal Destino
Il barcone
La motovedetta
E il peschereccio
Partono i soccorsi
Ognuno fa la sua parte
Poi una manovra sbagliata
Il barcone si spezza in due
È un classico
E l'ammiraglio figlio di
Invece di spegnere subito le eliche

Che fa?
Che fa?
Non fa
Non spegne subito le eliche

E i settantasette sprofondano
La prima cosa da fare
Quando c'è gente a mare
È spegnere le eliche
Quello se lo dimentica
Ammiraglio figlio di ammiragli
Sì Signor Padre
Lui se lo dimentica
Tre minuti
In tre minuti
In quei brevi tre minuti
Tutti
Tutti son risucchiati

Fatti a pezzi
Massacrati dalle eliche
Triturati dalle eliche
Tutti i settantasette
Bastano tre minuti
Braccia di qua e gambe di là
Pastura per i pesci
Mica è colpa loro
Delle eliche intendo
Le eliche non pensano
Le eliche non hanno il cervello
Gli ammiragli dovrebbero
Dico il cervello
Gli ammiragli dovrebbero avercelo
In dotazione
Sciocchezze!
Tuona l'Ammiraglio Padre
Sciocchezze!
Stiamo qui a guardare
Sottigliezze
Stupidaggini
E soprattutto silenzio!
Acqua in bocca!
Che nessuno fiati!
Che anno era quello
Quello dei settantasette nel 7777

Ma diavolo
Se mi cancellano pure le date
Comunque
Erano quelli che di esse o esse
Ce n'erano anche due o tre al giorno

Esse o esse
Esse o esse
Essere o essere
Alla fine
Non essere

Erano anni quelli

Ogni giorno due tre barconi
 Alla deriva
 Su ogni barcone
 Minimo un cadavere
 Che mica stavi a riportarlo a terra

Lo ributtavi a mare
 Quello era il suo funerale
 Non c'è cimitero più efficiente
 Economico
 Un postincino laggiù non costa niente

Addobbato come si deve
 Ambiente
 Che dire dell'ambiente
 Luce e pesci, sabbia e scogli
 Suggestivo
 Quello era il suo funerale
 Su ogni barcone
 Minimo un cadavere
 Sì Signor Padre
 Sì Signor Padre
 Ho sbagliato Signor Padre
 Ma certo Signor Padre
 Nessuno lo verrà a sapere

Signor Padre
 Agli uomini sarà chiesto il silenzio
 Sì Signor Padre
 Il silenzio

Waters Noise
 [trans. Adam Cohen]

In those days
 So the boat
 The patrol boat
 And the fishing boat
 All three in a small area of water
 Three caravals placed there by Destiny
 The barge
 The patrol boat
 And the fishing boat
 The rescuers set out
 Everyone does his part
 Then one wrong move
 The barge breaks in two
 It's classic
 And the son of the admiral
 Instead of immediately turning off the propellers

What does he do?
 What does he do?
 He doesn't
 He doesn't immediately turn off the propellers

And the seventy-seven fall in
 The first thing to do
 When people are overboard
 Is turn off the propellers
 This guy forgets to
 Admiral son of admirals
 Yes sir Father
 He forgets it
 Three minutes
 In three minutes
 In those short three minutes
 Everyone
 Everyone sucked under

Ripped to pieces
Massacred by the propellers
Ground up by the propellers
All of the seventy-seven people
It only takes three minutes
Arms here and there
Food for the fish
It's not their fault
The propellers, I mean
Propellers don't think
Propellers don't have a brain
Admirals should have one
A brain I mean
Admirals ought to have one
Be equipped with one
Nonsense!
Father the admiral screams out
Nonsense!
We're paying too much attention
To these unimportant details
Useless things
But most importantly silence!
Keep quiet!
No one even talk!
What year was that
The one of the seventy-seven in 7777

What the hell
They even crossed out the dates
Anyway
It was the one with those SOS's
There were two or three of them a day

SOS
SOS
To be or to be
In the end
Not to be

Those were the years in which

Every day two or three barges
Went adrift
On each barge
At least one corpse
You didn't even bring him back to land
You threw him back in the water
That was his funeral
There isn't a more efficient cemetery
Economical
A little spot down there doesn't cost a thing
Decorated as it should be
Atmosphere
What is there to say about the environment
Light and fish, sand and rocks
Suggestive
That was his funeral
On every barge
At least one cadaver
Yes sir Father
Yes sir Father
I have sinned Father
But of course Father
No one will ever find out

Sir Father
The men will be asked to keep quiet
Yes sir Father
Silence

afterdark

[Murakami Haruki]

2

部屋の中は暗い。しかし私たちの目は少しずつ暗さに馴れていく。女がベッドに眠っている。美しい若い女、マリの姉のエリだ。浅井エリ。誰に教えられたわけでもないのだが、なぜかそれがわかる。黒い髪が、溢れ出した暗い水のように枕の上に広がっている。

私たちはひとつの視点となって、彼女の姿を見ている。あるいは窃視しているというべきかもしれない。視点は宙に浮かんだカメラとなって、部屋の中を自在に移動することができる。今のところ、カメラはベッドの真上に位置し、彼女の寝顔をとらえている。人が瞬きをするように、間隔をおいてアングルが切り替わる。彼女のかたちのいい小さな唇は、まっすぐひとつに結ばれている。一見して、息をしている気配はうかがえない。しかし目をこらしていると、ときおりかすかな、ほんのかすかな動きを喉もとに認めることができる。呼吸はおこなわれているのだ。彼女は枕に頭を載せ、天井を見上げる姿勢をとっている。でも実際には何も見てはいない。まぶたは冬の堅い蕾となって閉じられている。眠りは深い。たぶん夢さえ見ていないはずだ。

浅井エリの姿を眺めているうちに、その眠りの中には何かしら普通ではないところがあると、次第に感じるようになる。彼女の眠りはそれほど純粹であり、完結的である。顔の筋肉ひとつ、まつげひとつ動かすわけでもない。ほっそりとした白い首は工芸品のような濃密な静謐を守り、小さなあごはかたちのよい岬となって、端正な角度を指している。いくら熟睡するにせよ、人はここまで奥深く眠りの領域に足を踏み入れはしない。ここまで全面的に意識を放棄することはない。

しかし意識の有無とは別のところで、生命を保つために必要な身体機能は維持されている。必要最低限のレベルでの呼吸と心拍。彼女の存在はどうやら、無機性と有機性を隔てる狭い敷居の上に乗せられているらしい -- こっそりと、注意深く。しかしこのような状況がな

ぜ、どのようにしてもたらされることになったのか、まだ知るすべはない。温かな蠟にすっぽりと全身を包まれたように、浅井エリは深く念入りの睡眠状態の中にある。そして自然とは相容れないものが、明らかにそこにはある。今のところ、判断できるのはそれくらいだ。

カメラはゆっくりと後方に引いていって、部屋の全体像を伝える。それから手がかりを求めて、細部の観察にとりかかる。決して装飾的な部屋ではない。住人の趣味や個性がうかがえる部屋でもない。よく注意して見なければ、若い女の子の部屋だということだってわからないだろう。人形やぬいぐるみやアクセサリ、その手のものはどこにも見あたらない。ポスターもなく、カレンダーさえない。窓に面した側に古い木製の机がひとつ、回転椅子。窓にはロール式のシェードが下ろされている。机の上にあるのはシンプルな黒い電気スタンド、最新型のノート型パソコン（蓋は閉じられている。）マグカップの中にボールペンと鉛筆が何本か。

壁際に木製の簡素なシングル・ベッドがあり、浅井エリはそこで眠っている。真っ白な無地のベッドカバー。ベッドの反対側の壁に取り付けられた棚には、小型のコンポーネント・ステレオ、そしてCDのケースがいくつか積み重ねられている。その隣に電話と18インチのテレビ。鏡のついたドレッサー。鏡の前にはリップクリームと小さな丸いヘアブラシが置かれているだけ。壁にはウォークイン式のクローゼット。ほとんど唯一の装飾として、小さな額に入れられた写真が五つ棚に並んでいるが、すべてが浅井エリ自身の写真である。どれも彼女一人だけで写っている。家族や友人と一緒に撮られたものはない。モデルとしてポーズをつけた職業的な写真ばかり。たぶん雑誌に載った写真なのだろう。小さな書棚はあるが、本は数えるほどしか入っていないし、その多くは大学の授業で教材として使われているものだ。あとは大きなサイズのファッション雑誌が一山積み上げてあるだけ。彼女を読書家と呼ぶことはむずかしそうだ。

私たちの視点は架空のカメラとして、部屋の中にあるそのような事物を、ひとつひとつ拾い上げ、時間をかけて丹念に映し出していく。私たちは目に見えない無名の侵入者である。私たちは見る。耳を澄ませる。においを嗅ぐ。しかし物理的にはその場所に存在しないし、痕跡を残すこともない。言うなれば、正統的なタイムトラベラーと同じルールを、私たちは守っているわけだ。観察はするが、介入はしない。しかし正直なところを言えば、この部屋の様子から引き出すことのできる浅井エリについての情報は、決して豊富なものではない。彼女のパーソナリティは前もってどこかにこっそりと隠され、観察の目を巧妙に逃れているという印象がある。

ベッドの枕元では、デジタル式の電気時計が音もなく、着実に時を更新している。今のところ、部屋の中で動きらしきものを見せているのはこの時計だけだ。用心深い電気仕掛けの夜行生物。緑色の液晶の数字が人目を避けながら、すりと入れ替わる。現在の時刻は午後11時59分。

私たちの視点としてのカメラは、細部の観察を終るといったん後方に引き、部屋全体をあらためて見渡す。そしてどうしたものか気持ちを決めかねるように、しばらくのあいだその広い視野を保持している。視線はとりあえずそのあいだ、ひとつに固定されている。含みのある沈黙が続く。しかしやがて、何か思いあたることがあったらしく、部屋の片隅にあるテレビに目をとめ、そちらに向かって接近していく。黒い真四角なソニーのテレビだ。画面は暗く、月の裏側のように死んでいる。しかしカメラは、何かの気配をそこに感じ取ったらしい。あるいは兆候のようなものを。画面がアップになる。私たちはその気配なり兆候なりを無言のうちにカメラと共有し、テレビの画面を見つめる。

私たちは待つ。息をひそめ、耳を澄ませながら。

時計が0:00という数字を示す。

じりじりという電気的な雑音が耳に聞こえてくる。それにあわせてテレビの画面は生命の片鱗を得て、かすかに瞬き始める。誰かが知らないうちにやってきて、テレビのスイッチをいれたのだろうか？あるいは予約設定のようなものがなされていたのだろうか？いや、そのどちらでもない。カメラは抜け目なく機会の裏側にまわり、テレビの電源プラグが抜かれていることを示す。そう、このテレビは本当は死んでいるべきなのだ。固く冷たく、真夜中の沈黙を守っているはずなのだ。理論的に、原理的に。でも死んではない。

走査線が画面に現れ、ちらつき、かすれて消える。それからまた走査線が浮かびあがる。じりじりという雑音が、そのあいだ途切れることなく続いている。やがて画面に何かが映り始める。画像ががたちを取り始める。しかしほどなく、イタリック文字みたいに斜めに歪み、炎が吹き消されるようなかっこうでふっと消えてしまう。そのあとでもう一度同じことが頭から繰り返される。画像が力を振り絞ってよろよろと立ち上がろうとする。そこにある何かを具象化しようと試みる。しかし画像はまとまらない。受信アンテナが強風にあおられているように、画像は歪む。メッセージは寸断され、輪郭は痛めつけられて散逸する。カメラはその葛藤かつとうの一部始終を我々に伝える。

眠っている女は、そのような室内の異変に気づいていないようだ。テレビの発する無遠慮な光や音にも、まるで反応を示さない。設定されて完結性の中で、ただひっそりと眠り続けている。今のところ何ものも、彼女の深い眠りを乱すことはできない。テレビはこの部屋への新たな侵入者である。もちろん私たちだって侵入者ではある。しかし私たちとは違って、新たな侵入者は静かでもないし、透明でもない。中立的でもない。それは疑いの余地なくこの部屋に介入しようとしている。そのような意図を直感的に感じ取る。

テレビの画像は行きつ戻りつではあるけれど、次第に安定の度を増していく。画面にはどこかの部屋の内部が映し出されている。かなり広い部屋だ。オフィス・ビルの一室のようにも見える。何かの教室のようにも見える。大きく開放的なガラス窓と、天井に並んだたくさんの蛍光灯。しかし家具の姿は見えない。いや、よく見ると、部屋のほぼ中央に椅子がひとつだけ置かれている。古い木製の椅子で、背もたれはついているが、肘掛けはない。実務的で簡素な椅子だ。その椅子の上には誰かが腰掛けている。画像はまだ完全には落ち着いていないので、椅子に座っている人物の姿は、輪郭の滲んだ、曖昧なシルエットとして認められるだけだ。長いあいだ見捨てられた場所の、寒々しい雰囲気は部屋に漂っている。

その映像をこちらに伝えている(らしい)テレビ・カメラは、用心深く椅子に向かって近寄っていく。体つきからすると、椅子に腰掛けているのはおそらく男だ。その人物はわずかに前屈みになっている。顔を前方に向け、深く考えごとをしているように見える。暗い色の衣服を着て、革靴を履いている。顔は見えないが、それほど背の高くない、やせぎみの男らしい。年齢までは判定できない。私たちが不鮮明な画面からそのような情報をひとつひとつ、断片的に収集しているあいだも、ときどき思い出したように画像が乱れる。ノイズがうねり、高まる。しかしそれらのトラブルが長びくこともなく、画像はまもなく回復する。雑音も収まる。画面は試行錯誤をかさねながら、間違いなく安定の方向に向かっている。

この部屋の中で、たしかに何かが起ろうとしている。おそらく重要な意味を持つ何かだ。

afterdark

[trans. David Adam Nagy]

II

[11:57 pm]

The room is dark. However, little by little our eyes accommodate to the darkness. There is a girl sleeping in a bed. A beautiful, young girl, she is Mari's sister, Eri. Eri Asai. No one had ever told us this, we just know. Her black hair overflowing, spreads across the pillow like dark water.

We watch her figure from a single viewpoint; this should probably be called *peeping*. A floating camera becomes our point of view, and so we are able to move freely about the room. The camera is now positioned directly above her bed. We capture her sleeping face. The angle changes as regularly as we blink. Her small, full lips are locked so tightly as if they were one. At our first glance, we see no indication of breathing. However, by focusing our eyes, we can faintly, ever so faintly, discover a movement at the bottom of the throat. Breathing is in progress. With her head placed on the pillow she is positioned as if she has been staring at the ceiling. But she is not looking at anything. Her eyelids are tightly sealed as flower buds in the winter. She is in deep sleep. Surely she is not even dreaming.

Gazing at Eri Asai's figure, one gets a feeling that there is something abnormal to her sleep. It is almost too pure, too perfect. The muscles in her face do not move once, neither do her eyelashes. Her slender white neck guards the rich tranquility as if it was a piece of artwork; the outline of her small chin follows a noble angle, something like the point of a cape. Even in their deepest sleep, people never wander this far into the domain of profound sleep. Humans never abandon their consciousness to such completeness.

Regardless the absence or presence of consciousness, the bodily functions that are necessary for living are still maintained. Breathing and circulation operate at a minimum. Eri's existence seems to have been placed - secretly and carefully - on the narrow threshold that separates the organic from the inorganic. As for now, we have no way of knowing why or how her condition became this way. Eri Asai is currently in the state of deep and elaborate sleep as if her whole body was molded in hot wax. Obviously, there is something here that is incompatible with nature. This is all we know for now.

The camera moves slowly backwards, so it can reveal a full picture of the room. Then, by taking a detailed survey of the room, it starts looking for clues. It is by no means a decorative space. It doesn't show the hobby nor does it reveal the personality of the inhabitant. We wouldn't know that a young girl occupies this room without looking at it very closely. Dolls, stuffed animals, accessories and things like that are not seen. There is no calendar or posters on the wall either. On the side, facing the window is an old desk and a rotating office chair. The window is hidden behind a roll-down blind. On the desk are a simple black reading light and a brand new laptop (with its lid closed). A mug is filled with a few pens and pencils.

Along the wall is a twin-size bed with a wooden frame; Eri Asai is asleep in it. The sheets are simple, white. On a shelf affixed to the wall opposite from the bed, there is a small stereo and a few CDs in a pile. Next to them, are a phone and an 18-inch television. A dresser with a mirror attached. In front of the mirror, only a lip balm and a small round hairbrush. There is a walk-in closet on the wall. The only decorations are five photos in small frames lining the shelf, but all are of Eri Asai alone. They were not taken with members of her family or friends. Professional photos in which she poses like a model. Perhaps they appeared in magazines. On a small bookshelf there are only a few books, most of them are used as textbooks in college classes. Behind them is a pile of large-sized fashion magazines. It would be difficult to sell her as a bookworm.

Our point of view as the floating camera surveys everything in the room and takes its time to diligently capture them one by one. We are invisible, nameless intruders. We look. We listen carefully. We smell the odors. Physically we are not present in the room, however, and we leave no traces behind. As it were, we follow the same rule as orthodox time travelers: observe but don't meddle. To be honest, the intelligence regarding Eri Asai that we are able to extract from the state of this room is not much. Her personality was hidden behind the scenes early on, it skillfully remains hidden from our intent eye.

Beside the bed, a digital clock keeps steadily updating the time in silence. As for now, the only motion we observe in the room is the movement of that watch: an alert electronic device, a creature of the night. The green liquid-crystal numbers take turns so smoothly that their change the human eye cannot even register. The current time is 11:59 pm.

Our view as the camera, now finished observing the details, pulls back for a moment to show the entire room again. Like it couldn't make up its mind, it remains on this wide angle for a while. In the meantime, its sight is focused on one spot. The pregnant silence continues. Soon, as if it just thought of it, the camera turns its focus on the TV in the corner of the room, it floats in that direction. The TV is a square, black SONY. The screen is dark; it is dead as the far side of the Moon. However, the camera seems to have felt a hint of something there. It might have been some sort of an omen. The screen now comes into full zoom. We share the experience in silence, by gazing at the television screen.

We wait. We hold our breath, and listen carefully.

The clock shows 0:00.

We hear a *faint* electronic burr. Along with the sound the TV gets a glimpse of life, and it starts to flicker. Could someone have come in without us knowing, and turned on the TV? Or was the

TV set on some kind of a timer? No, it is neither of those things. The ever-alert camera turns to the backside of the machine, and finds the power cord *unplugged*. Indeed the TV really should be dead. Hard and cold; it should be guarding the late night silence. Logically and theoretically. But it is not dead.

Scan lines appear on the screen that flicker, break up, and disappear. Then, they surface again. The faint electronic sound continues without any interruption. Before long, the screen starts to project something: an image begins to take shape on the screen. Soon, though, it gets diagonally distorted, like italics, and disappears like a flame that gets blown out. The same routine repeats from the beginning. The picture slowly starts to take a concrete shape. It is trying to embody something, but the image has a hard time turning coherent. The picture of the TV is distorted as if the satellite antenna had been fanned by strong winds. The message is torn up in pieces and the outlines are scattered. The camera reports the troubles to us from beginning to end.

The girl asleep has no idea about the unusual events in the room. She does not show any reaction to the wildly blasting light and sound emitted by the TV. She continues sleeping quietly in a preset completeness. Nothing could disturb her deep sleep now. The TV is a new intruder in the room. We are intruders as well, of course, but of a different kind. It is different from us in that it is neither quiet nor transparent. It also is not neutral. Beyond all doubt, it *wants to interact* with the room. This is the intention we sense intuitively.

The picture on the screen is moving back and forth but its stability gradually grows. It reflects the interior of a room somewhere; a fairly large room. It looks like it could be in an office building, or a classroom of some sort. Large, expansive glass windows; fluorescent lights line the ceiling. There is no furniture. Wait, on closer inspection, there is one single chair in the middle of the room. It is an old wooden chair with a backrest but no armrest, simple and practical. Someone is sitting in the chair. The picture has not settled perfectly yet, so we can only confirm the blurred

outline of the person and a vague silhouette. The frigid atmosphere of a long abandoned place drifts about the room.

The television camera that is conveying the image towards us (or so it seems) cautiously turns towards the chair and approaches it. By the look of the body, the person in the chair is a man. He seems to be leaning forward slightly. He faces forward and is submerged deep in his thoughts. He is wearing dark clothes and leather shoes. We can't see his face but he does not look that tall and is rather thin. His age cannot be determined. As we gather this intelligence from the blurred screen one by one, the image sometimes gets distorted as if it just thought of it. The burr also undulates and rises. The troubles however don't drag on for long, the image recovers almost instantly and the noise also calms. The image keeps trying and failing, and it unmistakably moves in the direction of stability.

Something is surely about to happen in this room. *Something* of significant meaning.

Editors' note: This is a translation from the original Japanese work into Hungarian.

afterdark – hajnal el őtt, éjfél után
[trans. Nagy Dávid Ádám]

II

[23:57]

A szoba sötét. Szemünk fokozatosan szokik hozzá a félhomályhoz. Az ágyban egy lány alszik. Fiatal és gyönyörű; ő Eri, Mari nővére, Asai Eri. Habár ezt senki nem mondta, valahogy mégis tudjuk. Fekete haja szétfolyik a párnán, mint szétáradó, sötét víz.

Egyedi nézetre váltunk és a lány testének körvonalait pásztázzuk, bár ezt talán *leskelődésnek* kellene hívjunk. Látómezőnk most egy lebegő kamerára vált, így teljesen szabadon mozoghatunk a szobában. Jelenleg, pont a lány feje fölöt vagyunk, és onnan nézzük alvó arcát. Látószögünk a pislogás gyakoriságával változik. A lány formás, vékony ajkai majdhogy egygyé válnak szoros kötelékükben. Első pillantásra a lélegzés semmi jelét nem látjuk, de ha koncentrálnak, finom, nagyon finom mozgást fedezünk fel a toroka alsó részénél. Lélegzik. Feje a párnán, arcával a mennyezet felé révedve fekszik, bár révedésről szó sincs. Szemhéjai, mint a téli rügyek, le vannak zárva. Mélyen alszik. Szinte biztos, hogy még csak nem is álmodik.

Erit nézve olyan érzésünk támad, mintha valami nem lenne teljesen normális abban, ahogy alszik. Az egész valahogy túl tiszta, túl tökéletes. Egyáltalán nem mozdulnak az arcizmai, és a szempillái sem. A masszív nyugalmat vékony, fehér nyaka mint egy műalkotás őrzi. Keskeny álla pedig egy kiszögellés elbűvölő körvonalait követi. Az ember, akármilyen mélyen alszik is, sosem merészkedik ilyen messzire a legmélyebb álmok birodalmába, a tudatot még alvás közben sem engedi el ilyen tökéletesen.

A tudat megléte vagy hiánya viszont nem befolyásolja az élethez szükséges testi folyamatokat. A légzés és keringés a lehető legalacsonyabb fokozaton üzemel. Eri léte és lényege a szervest a szervetlenről elválasztó hajszálvékony küszöbre lett ráhelyezve – titokban és nagy óvatossággal. A jelenlegi helyzet okát vagy előzményeit egyelőre még nem tudhatjuk. Asai Eri mélyen és lelkiismeretesen alszik, mintha egész testét forró viaszba öntötték volna. Egyértelmű, hogy van itt valami, ami a természettel összeegyeztethetetlen. Egyelőre ennyit tudunk.

Ahogy a kamera lassan hátrálni kezd, az egész szobát belátjuk; részleteinek áttekintésével a kamera nyomok keresésébe kezd. A szoba nem túldíszített, semmit nem árul el a lakó hobbijáról, és a személyiségét sem tükrözi. Sosem találunk ki, hogy egy fiatal lány szobájában vagyunk, ha nem vizsgálunk meg egész közletről. Nem látunk babákat, plüssállatokat, bizsut vagy bármi ilyesmit, ráadásul naptár vagy poszterek sincsenek a falon. Az ablak felé fordítva, oldalt egy öreg íróasztal áll egy irodai forgószékkel. Az ablakot lehúzott rolós sötétítő takarja. Az asztalon egy egyszerű fekete olvasólámpa és egy vadonatúj laptop van (a teteje lezárva), és egy bögrében még néhány ceruza és toll.

A fal mellett áll az az egyszemélyes fakeretes ágy, amelyben Eri alszik. Egyszerű, fehér ágynemű. A szemben lévő falon, egy polcon van egy HiFi torony és egy kupac CD, mellettük a telefon és egy 18 hüvelykes TV. Tükrös öltözőszekrény, a tükör előtt csak egy ajakír és egy kis körkefe. A falból gardrób szekrény nyílik. A szoba egyetlen dekorációs eleme öt fotó Eriről, amely kis méretű keretekben sorakozik a polcon. Mindegyiken egyedül van; valamennyi hivatásos modellfelvétel, egyikén sem látható egyetlen barát vagy családtag. A fotók talán magazinokban is megjelentek. Van még egy kis könyvespolc mindössze néhány könyvvel, mind iskolai tankönyvek, mögöttük egy halom nagyalakú divatmagazin. Erit aligha lehetne könyvmolynak nevezni.

Látómezőnk, a képzeletbeli kamera, egyenként megy végig a szoba részletein, türelmesen és nagy szorgalommal mutatja be azokat. Névtelen és láthatatlan behatólok vagyunk. Nézőnk. Figyelmesen hallgatunk. Illatokat érzünk. Nem vagyunk

viszont jelen fizikailag, így semmilyen nyomot nem hagyunk magunk után. Mint a klasszikus időutazók, megfigyelünk, de semmibe nem avatkozunk bele. Őszintén szólva, az információ, amit a szoba kinézetéből Asai Eriről ki tudtunk következtetni, nem valami sok. Az a benyomásunk, hogy a személyiségét még korábban elrejtették és az így ravaszul kikerüli figyelő szemeinket.

Az ágy melletti digitális óra nesztelen és rendületlenül frissíti a pontos időt, ez az egyetlen mozgás amit jelenleg a szobában észlelünk. Az éjszaka teremtménye ez az éber, elektromos kutyü. A zöld folyadékkristály-számok gördülékenyen váltják egymást, az emberi szemnek észrevétlen, olajozott módon. A pontos idő 23:59.

Látószögünk, a kamera, a részletek vizsgálatát befejezve egy pillanatra visszahúz, hogy a teljes enteriört beláthassuk. Ezt a széles látószöveget tartja egy ideig, mintha nem tudná eldönteni, hova tovább, eközben optikája egyetlen pontra koncentrál. Vészjósló csönd. Hirtelen, szinte a semmiből a szoba sarkában lévő a TV-re fordul a figyelem, arra összpontosítunk. Szögletes, fekete SONY. A képernyő olyan sötét, mint a Hold túoldal, bár úgy tűnik, a kamera észlelt benne valamit, valamiféle előjelet. A képernyőre összpontosítunk. Az előjel érzetét a kamerával megosztva, szótlánul meredünk a képernyőre.

Várunk. Lélegzetvisszafojtva hallgatózunk.

Az óra 0:00-ra vált.

Alig észrevehető elektromos zúgást hallunk, és a TV is életre kel egy pillanatra, mintha pislákolna a képernyő. Valaki észrevétlenül bejött és bekapcsolta volna a TV-t? Vagy egy előre beállított időzítő lépett működésbe? Nem, egyik sem. Ahogy a kamera riadtan a TV mögé néz, kiderül, hogy a kábel *nincs is bedugva*. A TV halott kéne legyen, szilárdan és hidegen kellene az éjszaka csöndje fölött örködni. Logikusan és elméletileg is így kéne legyen, de az tényleg nem halott.

A TV képernyőjén képsorok villannak fel, szétszóródnak, felszívódnak, majd újra megjelennek. A halk elektromos zörejt továbbra is zavartalanul szól. Hamarosan megjelenik valami a

képernyőn, körvonalazódni kezd egy kép, ám pillanatokon belül rézsútosan eltorzul, elhajol, mint a dőlt betűs írás, és mintha egy lángot fújtak volna el, felszívódik. Ez újra és újra megismétlődik. Lassan erőre kap a kép, egyre összefüggőbbé válik, ahogy valamilyen formát próbál visszaadni, de egyszerűen nem akar egyben maradni. Állandóan eltorzul, mintha viharos szelek döntögetnék az antennát. Az üzenet darabokra szakad, ahogy a körvonalak széthúznak és szétszóródnak. Kameránk elejétől a végéig közvetíti a zűrzavar minden egyes pillanatát.

Az alvó lány persze mit sem tud a szobájában történő rendkívüli eseményekről. Nem reagál sem a hangra, sem a fényre, amelyet a TV sugároz gátlástalanul. Továbbra is mélyen alszik a kialakított teljesség közepette. Most semmi sem tudná megzavarni mély álmát. Csak úgy, mint mi, a TV is új betolakodó a szobában, viszont ő már nem csendes és nem áttetsző. És főleg nem közömbös. Kétségtelenül bele próbál avatkozni a szoba dolgaiba, ezt ösztönösen érezzük.

A TV képe egyre stabilabb, de még mindig el-eltűnik. Egy szobabelsőt lehet kivenni a képernyőn. Elég nagy szoba, talán egy irodaházban lehet, vagy mondjuk valamiféle osztályterem. Nagy ablaktáblái vannak, a mennyezeten fénycsövek sorai futnak. Bútorokat nem látunk. Bár, ha jobban megnézzük, a szoba közepén egyetlen szék áll. Egy öreg faszék háttámlával, de karfák nélkül. Egyszerű és praktikus. Valaki ül a széken. Mivel a kép még mindig zavaros, az illető homályos körvonalait tudjuk csak kivenni egyelőre. A szobát ellepi egy régen elhagyatott hely jeges légköre.

A kamera, amelynek képét a TV-n keresztül látjuk (legalábbis, úgy tűnik), óvatosan a szék felé fordul és megközelíti azt. Testének körvonaláiból ítélve egy férfi ül a székben. Mintha kicsit előre dőlné. Mélyen elgondolkodva a kamera felé mered. Sötét ruhát és bőrcipőt visel. Arcát nem látjuk, de nem tűnik túl magasnak, amellet elég vékony. Nem tudjuk megállapítani a korát. A kép időnként szétesik, mintha csak gondolt volna egyet, ahogy a homályos képernyőről egyenként gyűjtögetjük az információt. Ilyenkor a zaj is hullámozni és erősödni kezd, ám ez nem tart sokáig, szinte egyből helyreáll a kép, és a zaj is

lenyugszik. A kép a botlások ellenére egyértelműen a stabilitás felé halad.

Hamarosan történni fog valami a szobában. *Valami* rendkívül jelentős.

Отговорила роща золотая...

[Sergei Esenin]

Отговорила роща золотая
Березовым, веселым языком,
И журавли, печально пролетая,
Уж не жалеют больше ни о ком.

Кого жалеть? Ведь каждый в мире странник —
Пройдет, зайдет и вновь оставит дом.
О всех ушедших грезит конопляник
С широким месяцем над голубым прудом.

Стою один среди равнины голой,
А журавлей относит ветер в даль,
Я полон дум о юности веселой,
Но ничего в прошедшем мне не жаль.

Не жаль мне лет, растроченных напрасно,
Не жаль души сиреневую цветь.
В саду горит костер рябины красной,
Но никого не может он согреть.

Не обгорят рябиновые кисти,
От желтизны не пропадет трава,
Как дерево роняет тихо листья,
Так я роняю грустные слова.

И если время, ветром разметая,
Сгребет их все в один ненужный ком...
Скажите так... что роща золотая
Отговорила милым языком.

The golden birch grove is silent

[trans. Michael Gluck]

The golden birch grove is silent,
Its merry language is no more
And the cranes, flying sadly,
Pity no one heretofore.

Why pity? All wander in this world —
You set out, stop by, and leave again anew.
The wide moon and thistle on the pond
Dream of those souls which from their bodies flew.

Standing on the plain,
The cranes on the distant wind,
Thoughts of merry youth fill me,
But there is nothing I wish to mend.

I do not regret my wasted years,
Do not pity my soul's lilac hours.
The garden aflame with the red rowan,
Warms no one at all.

The rowan will not scorch the brush,
Color will not leave the grass,
As the tree silently sheds its leaves,
So I shed my words of sorrow

And if in time the wind,
Rakes them up in a useless pile...
Say that the merry language
In the golden grove expired.

Поле усеянное костями...

[Nikolai Klyuev]

Поле усеянное костями.
 Черепами с беззубой зевотой,
 И над ним, гремящий маховиками,
 Безыменный и безликий кто-то.
 Кружусь вороном над страшным полем,
 Узнаю чужих и милых скелеты,
 И в железных тучах демонов с дреколем,
 Провожающих в тартар серные кареты.
 Вот шестерня битюгов крылатых,
 Запряженных в кузов, где Есенина поэмы.
 Господи, ужели и в рязанских хатах
 Променяли на манишку ржаные эдемы!
 И нет Ярославны поплакать зигзицей,
 Прекрасной Евпраксии низринуться с чадом...
 Я – ворон, кружусь над великой гробницей,
 Где челюсть осла с Менделеевым рядом.
 Мои граи почитают за песни народа, —
 Он был в миллионах годин и столетий...
 На камне могильном старуха свобода
 Из саванов вяжет крошечные сети.
 Над мертвою степью безликое что-то
 Родило безумие, тьму, пустоту...
 Глядь, в черепае углом осинные соты,
 И кости ветвятся, как верба в цвету.
 Светила слезятся запястьем перловым,
 Ручей норовит облозаться с лозой,
 И Бог зеленеет побегом ветловым
 Под новою твердью, над красной землей.

Field strewn with bones

[trans. Michael Gluck]

Field strewn with bones,
 Skulls toothlessly yawning,
 Above it thundering flywheels,
 And someone nameless, faceless.
 Crows circling over the terrible field,
 Recognize strange and dear skeletons,
 And in iron clouds demons, stakes sharpened
 See off to Tartarus sulfur carriages.
 There is the pinion of horses winged,
 Harnessed to a box of Esenin's poems.
 Lord, can it be that in the huts of Ryazan,
 Rye Edens they have traded for shirt fronts!
 And there is no Yaroslavna to mourn,
 No beautiful Evpraksiya with child overcome...
 I am a crow circling above a great tomb,
 Where the jaw of an ass lies with Mendeleev.
 My caws are revered as the song of the people, —
 It was for millions of years, for centuries...
 Old woman Freedom sits on a tombstone
 Knitting a network of shrouds.
 Above the black steppe something faceless...
 Gave birth to madness, darkness, the void.
 And the bones branch out like a willow in bloom,
 The stars rain pearls like a bracelet,
 The stream strives to kiss the vine,
 God goes green like the twig of a willow
 Under the new firmament, above the red land.

Contra Jaime Gil de Biedma

[Jaime Gil de Biedma]

De qué sirve, quisiera yo saber, cambiar de piso,
dejar atrás un sótano más negro
que mi reputación —y ya es decir—,
poner visillos blancos
y tomar criada,
renunciar a la vida de bohemio,
si vienes luego tú, pelmazo,
embarazoso huésped, memo vestido con mis trajes,
zángano de colemena, inútil, cacaseno,
con tus manos lavadas,
a comer en mi plato y a ensuciar la casa?

Te acompañan las barras de los bares
últimos de la noche, los chulos, las floristas,
las calles muertas de la madrugada
y los ascensores de luz amarilla
cuando llegas, borracho,
y te paras a verte en el espejo
la cara destruida,
con ojos todavía violentos
que no quieres cerrar. Y si te increpo,
te ríes, me recuerdas el pasado
y dices que envejezco.

Podría recordarte que ya no tienes gracia.
Que tu estilo casual y que tu desenfado
resultan truculentos
cuando se tienen más de treinta años,
y que tu encantadora
sonrisa de muchacho soñoliento
—seguro de gustar— es un resto penoso,
un intento patético.
Mientras que tú me miras con tus ojos
de verdadero huérfano, y me lloras
y me prometes ya no hacerlo.

Si no fueses tan puta!
Y si yo supiese, hace ya tiempo,
que tú eres fuerte cuando yo soy débil
y que eres débil cuando me enfurezco...
De tus regresos guardo una impresión confusa
de pánico, de pena y descontento,
y la desesperanza
y la impaciencia y el resentimiento
de volver a sufrir, otra vez más,
la humillación imperdonable
de la excesiva intimidad.

A duras penas te llevaré a la cama,
como quien va al infierno
para dormir contigo.
Muriendo a cada paso de impotencia,
tropezando con muebles
a tientas, cruzaremos el piso
torpemente abrazados, vacilando
de alcohol y de sollozos reprimidos.
Oh innoble servidumbre de amar seres humanos,
y la más innoble
que es amarse a sí mismo!

Contra Jaime Gil Biedma

[trans. Parker Hatley]

What good is it, I'd like to know, moving out
 leaving behind a basement darker
 than my reputation—and that's saying something—
 putting up lace curtains
 and taking a maid,
 renouncing the bohemian life,
 and then if you come in, bore,
 embarrassing guest, halfwit in my clothing, naughty man,
 with your hands washed
 to eat from my plate and soil the house?

Accompanying you at the counters of the bars
 the ones that close last, the pimps, the flower vendors,
 the streets deserted with dawn
 and the elevators lit yellow
 when you arrive, drunk
 and pause to look upon yourself in the mirror
 a destroyed face
 with still-violent eyes
 that you don't want to close. And if I scold you,
 you laugh, bring up the past
 and remark that I'm aging.

I would remind you that you aren't funny.
 That your casual dress and your confidence
 is a pitiful spectacle
 and that your type of charm
 where you're at an age over thirty
 smirks like a drowsy adolescent
 —to be sure—it is a painful remnant,
 a pathetic attempt.

While you gaze at me with the eyes
 of a true orphan, and you whimper at me
 and promise me that you won't do it again.

If only you weren't such a bitch!
 And if I would have known, some time ago,
 that you are strong when I am weak,
 and that you are weak when I get angry...
 Of your homecomings I keep an impression composed
 of panic, of pain and discontent,
 and of hopelessness
 and of impatience and resentment
 of coming to suffer, once more,
 from the unpardonable humiliation
 of excessive intimacy.

With great difficulty I will take you to bed
 like someone who goes to hell
 to sleep with you.
 Dying at each step with impotence
 tripping over furniture
 feeling out our way, we cross the room,
 embracing awkwardly, staggering
 from the alcohol and repressed sobs.
 Oh ignoble servitude of loving human beings
 and the most ignoble by far
 is in loving oneself!

Hace días
[Loretta López]

Hace días que pasamos por una casa que parecía araña
extendiéndose en piernas azules
con ojos de ventanas redondas
escuchamos canciones en otros lenguajes
contigo entendí porque mis papás se hablan en silencios.
contigo descubrí este lugar pequeño,
bosque entre bosques
árboles que solo se llenan un par de meses
una vida que se la pasa muriéndose, amor.

Contigo quise ser mujer vieja
mujer sin novedades, sin olvido.

Pero uso esas palabras de voz quedita
cuando mi cuerpo, repegándose, se hincha
y como niña las repito.

No quiero ser flor de pétalos morados
quiero ser tus tonos negros
de cuevas, de noches urbanas sin nubes.

Tu voz ronca es de serpiente,
de músico,
de poeta inseguro,
origen de mis laberintos,
de mis inventos para deshacerme
de ti, de extraviarte.

Soy niña de prevenciones
y no me desearías este dolor,
pero contigo los relámpagos
de mi cuerpo escalan y brotan
en momentos nada extraordinarios
sábado lentos de café y hormigas
y por eso
te espero, corazón.

It's Been Days
[trans. Nick Schiff]

It's been days since we passed by the spider house
extending its blue legs
with eyes of round windows
we listened to songs in other languages
with you I understood why my folks speak in silences
with you I found this little place
forest within forests
trees only full for a couple of months
a life whose past-time is dying, love.

With you I wanted my womanhood to age
without news, without forgetting.

But I use these hushed-voice words
when my body, pressing, swells,
and like a child I repeat them.

I don't want to be a flower with purple petals
I want your black tones
from caves, from cloudless city nights.

Your raspy voice is that of a serpent,
of a musician,
of an insecure poet,
source of my labyrinths,
of my inventions to rid me
of you, to extricate you.

I'm a girl of preventions,
and you wouldn't wish upon me this pain,
but with you the lightning bolts
in my body climb and bloom
in plain moments
slow Saturdays filled with coffee and ants
and therefor,
I await you, corazón.

“Mitt Hjärta Blöder”

[Veronica Sandra Karin Maggio]

...

Jag följer med dig hem ikväll
För jag vill inte vara själv
Jag följer med dig hem ikväll

Jag följer med dig hem ikväll
För jag vill inte vara själv
Jag följer med dig hem ikväll
Vill inte vara själv

...

Jag tror mitt hjärta blöder
Jag tror mitt hjärta blöder

“My Heart Bleeds”

[trans. Adam Cohen]

...

I'm following you home tonight
Because I don't want to be alone
I'm following you home tonight

I'm following you home tonight
Because I don't want to be alone
I'm following you home tonight
Don't want to be alone

...

I think my heart is bleeding
I think my heart is bleeding

Original Works

雪夜山宴

[Xuanbo Dong]

夜傍佳年設豐宴，風嵐美酒雪上筵。
霜冰華殿林為婢，星繁月明客滿天。

念奴嬌

[Xuanbo Dong]

星稀雲淡，麓林間廬舍，滿堂秋風。
不寐人獨沐月浪，恣飲美酒千盅。
清影穿庭，扉前細簾，輕舞似飛鳳。
寰宇蕩蕩，千山中竟無聲。
森澗幽籟縹緲，萋萋林海，玉輪倚寒峰。
醉舞榻前孤燈下，笑詠人間枯榮。
燭影飄搖，風戲火舌，裊繞如怒龍。
清平天道，盡若浮沉幻夢。

Vinteren

[Adam Cohen]

Jeg elsker vinteren
Det er når jeg kan gå hvorhen jeg ønsker
Sneen på træerne
På jorden
Stilheden
Stilheden er smukke
Stilhed omgiver mig
Stilheden er smertefuldt
Det gør ondt
Det gør mig trist

Alleen Zijn

[Adam Cohen]

Ik wil alleen zijn vannacht
Ik wil dat niemand met me spreekt
Niemand
Vannacht
Alleen
Niet omdat ik je niet aardig vind
Maar ik hou simpelweg meer van mijzelf

Les larmes de la paix

[Xuanbo Dong]

Sous le ciel noir
 Il n'y a rien pour voir
 Un vieux poète solitaire
 Parle avec un officier militaire
 "Pourquoi est-ce que tu vas à la guerre?
 C'est une atrocité terrible!
 Pour notre belle terre
 Ne fais pas ce crime horrible!"

L'officier élève sa jeune tête
 Puisqu'il est un soldat honnête
 Il répond avec sincérité
 Car dans son cœur il y a de la dignité
 "Je combats pour le pays et le roi
 Pour notre empire et sa gloire
 Courage et honneur sont ma loi
 Je charge bravement pour notre victoire."

Le poète pleure et crie avec férocité
 Pour la nature déformée de l'humanité
 Mais l'officier chante une marche traditionnelle
 Sous la violence de la tempête éternelle.

Rédigé à Tours, Juin 2011

Le vieux musicien

[Xuanbo Dong]

Dans un quartier ancien et tranquille
 Un vieux musicien joue son violon ouvragé
 Les enfants le regardent avec un sourire juvénile
 Sous une fenêtre verte et un réverbère âgé

« J'ai visité tous les royaumes exotiques
 De l'ombre des pyramides à la grande porte de Moscou
 J'ai traversé tous les terrains magnifiques
 Des bois de Tonkin aux déserts de Tombouctou

La splendeur de ma musique était tellement fameuse
 Elle a façonné l'avenir et le destin du monde
 Cela apportait à mes concurrents de la jalousie douloureuse
 Et ils étaient agités comme un orage sur l'onde

Dans l'est ils grondaient avec courroux
 Dans l'ouest ils étaient remplis d'envie
 Dans le nord ils ricanaient comme les voleurs jaloux
 Dans le sud ils frissonnaient de peur de leur survie

Hélas, le bon temps ne dure jamais!
 Au fil des ans je suis devenu faible et frêle
 Les musiciens étrangers montent aux grands palais
 Lorsque je perds tout espoir et erre dans la grêle »

Ainsi il continue à jouer son violon cassé
 Et chante mélancoliquement sa gloire passée
 Avec le vent agile sa voix sénile s'est envolée
 Sous le ciel clair et rêveur elle s'est dispersée.

*Rédigé dans la classe d'histoire de la Musique, Novembre, 2011
 5 :04 p.m., 12-4-2011 dans ma chambre à Bard*

Pensée

[Alex Franco]

Est-ce que je me force
À penser comme ça?

Est-ce que je me force
À penser comme je pense
Maintenant?

Am Aubuckel

[Maya MacLaughlin]

Das Erdbeerfeld war so nah. Vielleicht sogar weniger als fünf Minuten zu Fuß. Mit ihr natürlich noch schneller, gemütlich mit ihr zum Feld laufen kam nie in Frage. Sobald sie das Klimpern und Rascheln der Leine hörte, gab es kein Zurück mehr. Der Blick in ihren Augen, das nervöse, aufgeregte Jauchzen und Bellen, das Springen, Abschlecken. Einmal die Leine in der Hand, und das war's. Das Glück und die Freude in ihren Augen war genug um jeden Tag zu versüßen.

Nach zwei oder drei Minuten die Hauptstraße entlang zu rennen, zwei Ampeln und die Straßenbahngleise der Sieben zu überqueren, erreichen wir endlich den Hügel. Links Schrebergärten bis das Auge reicht, rechts ein Kirschbaum und geradeaus Erdbeeren und Bäume bis ans Ende der Welt. Das lang erwartete Rennen noch zu versüßen, muss sie sich kurz am Gipfel des Hügels stillhalten während langsam und unaufmerksam die Leine vom Halsband getrennt wird. Das leise Klicken der Metallschnalle war alles das sie brauchte. Ihr Glück kaum begreifend schießt sie los, die langen Ohren minutenlang noch hinterher schlackernd. Das schwarze Fell glitzert wie Diamanten in der prallen Sonne; die perfekte Harmonie zwischen Tier und Natur.

Jedes Mal das gleiche Spiel, jedes Mal die gleiche Freude. Unerlaubt die Erdbeeren pflücken während sie in den Feldern frohlockt. Ab und an sieht man durch die hohen Gräser ihren langen schwarzen Schwanz wie die Angel eines Anglerfisches, ihre Zufriedenheit bis in die Schwanzspitze sichtbar. Alles bleibt gleich. Die Beeren kommen jedes Jahr wieder, die Schrebergärten werden weiterhin pingelig gepflegt, die Gräser geschnitten, der Kirschbaum blüht.

Das Rennen wird langsamer, die Freude bleibt. Die Sonne macht müde, das Glück bleibt. Das Hecheln wird lauter, die Vorfreude bleibt.

Alles bleibt gleich, außer uns. Wir kommen nie wieder, wir sind für immer weg.

Ich komme wieder, aber alleine fühlt es sich so seltsam an.

Wir kommen wieder, jeden Tag. Jeden Tag sind wir zusammen.

L'inverno

[Christopher Carroll]

Mi manca l'inverno in New Hampshire.
Mi manca la frizzante, pulita aria diversa da tutte le altre.
Mi manca la intorpidita fredda e oppressiva quiete.
Mi manca il silenzio più forte della mia vita. Il rumore di niente.

Mi manca sentire solo la voce di un gufo,
lo scricchiolio della neve,
la musica del mio fiato.
Il mondo, così quieto il rumore dei miei piedi reverberi.

Mi manca la luce della luna,
come la luce del sole.
Sono sicuro perché
il mondo è tranquillo e nessuno osa disturbarlo.

Mi manca questo inverno.

Forse ritornerò

Un Monologo

[Maya MacLaughlin]

È lo stesso per ognuno.
È lo stesso per ognuno?
È lo stesso per ognuno.
Niente è lo stesso per ognuno.
No, è lo stesso per ognuno.
Per ogni persona nel mondo?
Sì, per ognuno.
Non è lo stesso per ognuno.
È lo stesso per ognuno.
Non ti credo!
È lo stesso per ognuno.
Smettila!
È lo stesso per ognuno.
Non voglio sentirlo!
Nessuno vuole sentirlo.
Nessuno?
Nessuno.
Perché non è vero?
Perché è vero.
Smettila!
È vero.
Non è vero!
È vero.
No, no, no!
È vero.
Non voglio!
Non vuoi, ma devi.
Non devo!
Devi.
Non è vero...
Ognuno deve.
Non è vero...
Ognuno.
Non è vero...
Ognuno.
Ognuno?
Ognuno che nasce deve morire.

Jeg elsker ham

[Adam Cohen]

Jeg ønsker å være sammen med ham
Men jeg vet at vi aldri kunne være sammen
Jeg skulle ønske jeg kunne forandre ham
Men han kan ikke forandre meg

Hace días
[Loretta López]

Hace días que pasamos por una casa que parecía araña
extendiéndose en piernas azules
con ojos de ventanas redondas
escuchamos canciones en otros lenguajes
contigo entendí porque mis papás se hablan en silencios.
contigo descubrí este lugar pequeño,
bosque entre bosques
árboles que solo se llenan un par de meses
una vida que se la pasa muriéndose, amor.

Contigo quise ser mujer vieja
mujer sin novedades, sin olvido.

Pero uso esas palabras de voz quedita
cuando mi cuerpo, repegandose, se hincha
y como niña las repito.

No quiero ser flor de pétalos morados
quiero ser tus tonos negros
de cuevas, de noches urbanas sin nubes.

Tu voz ronca es de serpiente,
de músico,
de poeta inseguro,
origen de mis laberintos,
de mis inventos para deshacerme
de ti, de extraviarte.

Soy niña de prevenciones
y no me desearías este dolor,
pero contigo los relámpagos
de mi cuerpo escalan y brotan
en momentos nada extraordinarios
sábado lentos de café y hormigas
y por eso
te espero, corazón.

Andalucía
[Ariana Perez-Castells]

Una naranja acuchillada
Sangra frescamente de su olor
En lo alto de la bruma.
Su carne llora el canto
Flamenco desesperado.
Y sus gotas púrpuras
Desangran,
Dulces, amargas
Como ese beso de despedida.

